

ralitet og Velvillie paa de arbejdsløse; som man har stillet sig saa karrigt overfor. Men jeg har endnu et lille Spørgsmaal at tale med den højtærede Landbrugsminister om. Vi havde i Vinter en Forhandling med den højtærede Minister om Statstilskud til Dyrskuepræmier. Det var kommet os for Øre, at man i visse Landboforeninger ordnede sig paa den Maade, at naar man fik f. Eks. et Sølvbæger foræret af en Sparekasse eller et Bank- eller Byraad, regnede man ud: saa meget har dette Bæger kostet, og saa krævede man et tilsvarende Beløb i Statstilskud. Vi mente — og det mente for Resten paa det Tidspunkt hele Finansudvalget —, at det var en Ordning, som ikke var af det gode. Der var en enkelt, som ikke mente det, en Mand, som har en fremtrædende Stilling indenfor Landboforeningerne. Ellers var man enig om, at det var ikke saa godt, og man sagde til Landbrugsministeren: Kan vi ikke faa Regnskaberne at se, hvorledes det forholder sig, for eventuelt at faa en Revision foretaget med Hensyn til disse Tilskud? Saa sagde den højtærede Landbrugsminister: Det kan vi ikke, det er jo at fornærme Landboforeningerne at forlange deres Regnskaber; De kan faa at vide, hvordan Statens Penge er brugt, men at forlange Regnskaberne af Landboforeningerne, det nægter jeg. Men for øvrigt vil jeg sige, at Landboforeningerne, naar de faar foræret et Sølvbæger, eller hvad det er, har Lov til at beregne et tilsvarende Beløb i Tilskud fra Statskassen og kalde dette Bæger Foreningens eget Tilskud. Dette var Ministerens egen Udtalelse i Finansudvalget i Vinter, og den Dag, da Ministeren kom her i Salen, sagde han: Gaver af enhver Art berettiger en Landboforening til at kræve et tilsvarende Tilskud fra Statskassen. Da drejede det sig om Landboforeninger. Saa kom der Meddelelse om, at der var nogle Husmandsforeninger, som havde administreret paa lignende Maade — jeg er ikke i Stand til at udtale mig om Enkeltheder, men det, der var Kærnen i Angrebene, var, at de havde beregnet Gaver som berettigende til tilsvarende Beløb i Statstilskud. Da dette blev bekendt, sagde Landbrugsministeren — der naturligvis er Husmændenes Talsmand akkurat lige saa godt som Gaardmændenes, ja, naar det kommer til Stykket vel endnu mere, i hvert Fald naar der holdes Skaaltaler — ikke: Naar Landboforeningerne har Lov til at udregne et Sølvbægers Værdi i Penge og faa tilsvarende Statstil-

skud, maa Husmændene selvfølgelig ogsaa have Lov til at beregne Statstilskud af lignende Gaver — nej, han sagde: Denne Sag maa undersøges, det kan vi ikke have, vi maa have en Undersøgelse i Gang, og han sendte en Embedsmand ud, og denne Embedsmand var saa emsig, at han ikke kunde vente med at fælde sin Dom, til han havde faaet Sagen undersøgt; først da denne ret uvildige Mand havde fældet Dommen, begyndte han at undersøge. Jeg gaar imidlertid ud fra, at den højtærede Landbrugsminister ogsaa vil iværksætte en Undersøgelse overfor Landboforeningerne. Ministeren er maaske kommet i Tanker om, at man godt kan forlange Landboforeningernes Regnskaber, det mente han i Vinter, man ikke kunde; den Gang var Landboforeningerne alene om det, men nu har vi naaet det, som vi Socialdemokrater ønsker, nemlig at faa Indseende med, at disse Tilskud ikke misbruges. Jeg er ikke i Stand til at udtale mig om, hvorvidt de er blevet misbrugt enten i Husmandsforeningerne eller i Landboforeningerne, men nu naar vi altsaa at faa anstillet en Undersøgelse, hvad Ministeren nægtede sidste Vinter og først gik ind paa, da han mærkede, at det ikke blot var Landboforeningerne, men Husmandsforeningerne, Talen var om. Nu afventer vi Undersøgelsens Resultat, og hvis der er gaaet noget i Svang, maa vi ved en ny Lovgivning se at komme ind i et bedre Spor. Ministeren har imidlertid faaet Lejlighed til at vise, at han træder troligt i Forgængernes Fodspor, idet Anders Nielsen nægtede at lade Husmandsforeningerne administrere de Midler, de fik bevilget, og man fra Venstres Side i Krigsaarene var rasende over, at Regeringen fulgte Henvendelserne fra Husmandsforeningerne i Stedet for fra Landboforeningerne. Den højtærede Landbrugsminister har vist, at der ikke ligger den ringeste Fornærmelse i at forlange Regnskaberne fra Husmandsforeningerne for at se, hvordan de beregner Tilskud, medens han mente det modsatte om Landboforeningerne. Det er værd at understrege dette; netop paa en Tid, hvor Ministeren taler om det gode Forhold mellem By og Land, bør han ogsaa, naar han holder sin næste Skaaltale, tale for et godt Forhold mellem Husmænd og Gaardmænd for at vise, hvorledes Ord og Handling kommer til at passe sammen.

Under Valgkampen i 1920 var et af de Løfter, som blev givet fra Venstres Side, dette, at naar Statens Finanser var kommet i Orden og Skatteforholdene var